

18.04.03

วันเดินทาง ผมออกจากหอตอนสี่โมงเย็นเพื่อไปเจอกับเพื่อนที่เดินทางไปด้วยกันคนหนึ่ง แล้วเรียกแท็กซี่ขึ้นไปสนามบินสุวรรณภูมิด้วยกัน ถึงสนามบินสุวรรณภูมิตอนเวลาประมาณห้าโมง หลังจากนั้นผมกับเพื่อนๆ ก็ไปกินอาหารญี่ปุ่นที่ร้านอาหารฟูจิในสนามบินสุวรรณภูมิ พอถึงเวลาที่อาจารย์นัดรวมตัวผมกับเพื่อนๆ ก็ขึ้นไปเที่ยวบริเวณรวมตัวแถวเคาท์เตอร์เช็คอิน พอเช็คชื่อเสร็จผมก็อำลาครอบครัวกับเพื่อนๆ ที่มาส่ง เสร็จแล้วก็เช็คอินแล้วเข้าไปในเกทครับ

18.04.04

มาถึงสนามบินนานาชาติฮานาตะในรุ่งเช้า หลังจากผ่าน ต.ม. รับสัมภาระและผ่านศุลกากรของประเทศญี่ปุ่นเข้ามาแล้ว ก็มีรุ่นพี่คนไทยที่มารอรับพวกเราไปที่หอพัก ขณะเดินทางออกจากสนามบินพวกพี่ๆที่มารับก็พาพวกเราเดินวนขึ้นๆลงๆสนามบินหลายรอบ และเสียเวลากว่าสองชั่วโมงได้ แต่เราก็เข้าใจเพราะทางในสนามบินนั้นซับซ้อนมาก หลังจากได้ขึ้นรถบัสมาถึงหอพักพวกเราก็กองหิวและรีบกุญแจห้องกัน ผมได้ห้องหมายเลข313 พอเก็บสัมภาระที่ห้องเสร็จ รุ่นพี่คนไทยที่มาถึงก่อนก็พาพวกเราเดินแนะนำหอพักอย่างละเอียด หลังจากนั้นพวกเราก็กองไปเดินสำรวจระแวกหอพักและกินอาหารกัน มือแรกในญี่ปุ่นครั้งนี้ผมกินแฮมเบอร์เกอร์ที่ร้าน Matsuya

ราคาไม่แพงแถมอร่อยด้วยครับ

หลังจากกินข้าวกันเสร็จพวกผมก็กลับไปหอพักเพื่อทำความสะอาดห้องพักของตัวเอง เมื่อผมเปิดประตูห้องผมเห็นแมลงสาบสองตัวเกาะอยู่ที่ประตู ส่วนตัวแล้วผมเป็นคนทีกลัวแมลงสาบมากๆ ผมเลยให้รุ่นพี่จัดการให้ พอจัดการสองตัวนี้เสร็จผมก็จะเช็ดตู้เสื้อผ้า พอเปิดประตูตู้เสื้อผ้าแล้วผมก็เจอแมลงสาบอยู่ในนั้นอีก3-4ตัว ผมก็เลยปิดประตูแล้วบอกเพื่อนจัดการให้หน่อย ผมก็ออกมาซื้อสเปรย์ฆ่าแมลงสาบโดยเฉพาะ พอกลับมาถึงหออีกรอบผมถามเพื่อนว่าจัดการให้หรือยังเพื่อนก็ตอบว่ายัง หลังจากนั้นผมกับเพื่อนคุยกันว่าทำไมในห้องถึงมีแมลงสาบเยอะจัง มันอยู่กันตรงไหน เพื่อนเดาว่าน่าจะอยู่หลังตู้เสื้อผ้า พอผมกับเพื่อนขยับตู้ออกจากผนังแล้วก็เห็นว่ามือนองแมลงสาบวิ่งกันอยู่หลายตัวมาก ผมเลยให้เพื่อนฉีดสเปรย์ แล้วหลังจากนั้นก็มือนองใต้ออกมาจากลิ้นชักตู้เก็บของ ผมก็ฉีดสเปรย์ แล้ว

หลังจากนั้นก็ยังมีน้องวิ่งออกมาจากอีกมุมห้อง ผมก็ฉีตสเปรย์ ขณะนั้นมาจากทุกมุมห้องผม
เลยขนลุกมาก ละผมจะเดินออกจากห้องแต่แล้วมองเห็นน้องเกาะอยู่ตรงประตู ผมก็รีบวิ่ง
ออกจากห้องจะไปบอกประชาสัมพันธ์ของหอพักว่าในห้องมีแมลงสาบเยอะมาก เยอะเกินไป
ขอเปลี่ยนห้องได้มั้ย ตอนนั้นเขาบอกห้องเต็มแต่จะจัดการแมลงให้ แล้วพี่เขาก็เอาที่จุดฆ่า
แมลงมาจุดในห้องแล้วติดสก็อตเทปรอบประตู แล้วบอกผมว่า จะเข้าห้องไม่ได้จนถึง4โมง
เย็น ผมกับเพื่อนๆก็ออกไปเดินเล่นที่ชินจูกุกัน เดินช้อปปิ้งเหมือนว่าเป็นวันสุดท้ายก่อน
กลับ เทียวกันสุดมาก หลังจากเที่ยวด้วยความเหนื่อยล้า ผมกลับถึงห้องแล้วเปิดดูตู้เสื้อผ้า
ไม่มีน้องสักตัว ลองขยับดูหลังตู้ก็ไม่มี ดูในลิ้นชักก็ไม่มี ผมเลยรู้สึกสบายใจขึ้น แต่ไม่ถึง5
วินาทีจากที่สบายใจไปในตอนนั้นผมเหลือบไปเห็นน้องนอนเล่นอยู่บนหมอนของรুমเมท
ตัวหนึ่ง แล้วเหลือบไปเห็นน้องอยู่บนผ้าแพดานห้องอีกตัวหนึ่ง แล้วก็บนประตูห้องอีกตัวหนึ่ง ยัง
เป็นๆขยับได้อยู่ ผมเลยงงว่าทำไมยังมีอยู่อีก แล้วเพื่อนผมก็บอกให้ไปนอนห้องเพื่อนก่อน
แล้วกัน ผมก็เลยยกฟูกออกจากเตียงแล้วขึ้นไปห้องเพื่อน พอยกฟูกเสร็จกลับมาดูที่ห้องเห็น
น้องที่คาดว่าจะตายเพราะพิษของยาที่พี่ชายคนนั้นมาจัดการให้นอนตายเคลื่อนเต็มพื้นกว่า
ยี่สิบสามสิบตัว ผมกับรุมเมทขนลุกซู่ แล้วรีบออกจากห้องไป แล้วคืนนี้ผมกับรุมเมทก็ไป
นอนห้องเพื่อนกับรุมเมทของเพื่อน เป็นห้อง2คนแต่นอนอัดกัน4คน ซึ่งตัวห้องต่อให้อยู่2คน
มันก็แคบมากอยู่แล้ว แต่เพื่อนก็มีน้ำใจให้ผมมาอยู่ด้วยแล้วค่อยคิดกันว่าวันต่อไปจะทำ
อย่างไร ขณะที่นอนห้องเพื่อนอยู่แม้แต่ห้องเพื่อนก็เจอห้อง3ตัวในคืนนั้น ช่างเป็น
ประสบการณ์ที่แย่มากๆครั้งหนึ่งในชีวิต แต่ย้อนกลับไปดูหลังจากเสร็จโครงการเราก็เข้าที่ผ่าน
มันมาได้ พอจัดการน้องเสร็จพวกเรา4คนก็ปิดไฟนอน เพื่อพร้อมในการรับมือกับวันใหม่

18.04.05

ตื่นเช้ามาอีกวันก็รีบแต่งตัวแล้วไปสอบวันระดับแยกชั้นเรียน ข้อสอบง่ายมาก สอบเสร็จ
ก็ไปพักเที่ยงแล้วกลับมาสอบต่อรอบบ่าย รอบบ่ายนี้กลับยากมากเพราะเป็นข้อสอบN3 พอ
สอบเสร็จก็ไปสอบสัมภาษณ์ต่อ สัมภาษณ์ไม่กดดันไม่เครียด เพราะทางสถาบันแค่ถามว่า
เคยเรียนญี่ปุ่นมาแค่ไหน เรียนจบแล้วอยากทำอะไร เรียนที่นี่จะใช้ตำราเล่มไหน สัมภาษณ์
เสร็จผมก็ไปหาอาจารย์ที่มากับTNIด้วยกัน ให้อาจารย์ช่วยคุยเรื่องย้ายห้องให้ ทางหอพักก็
บอกว่ามีห้องว่าง พร้อมกับให้กุญแจมา2ดอกเพื่อให้ไปดูทั้ง2ห้องว่าทางเราเลือกจะอยู่ห้อง

ไหนด ผมกับรุมเมทก็ไปดูห้องมาและตัดสินใจอยู่ห้อง402 ถึงแม้จะเป็นห้องคนเดียว แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว จำเป็นต้องนอนอัดกันในห้องนั้น

แม้ว่าห้อง2คนก็ว่าเล็กแล้วแต่ก็เลือกต้องมาอยู่ห้องคนเดียวพวกเรา ก็ไม่เป็นไรเพราะพวกเราทำใจว่าจะต้องอยู่ห้องนี้ตลอด2เดือนได้ พวกเรามาเรียน ลำบากแต่ไหนดก็ต้องทน เนื่องจากเป็นห้องคนเดียว ทางหอจึงจัดการย้ายเตียง2ชั้นจากห้องเก่ามาให้ที่ห้องใหม่ เพราะฉะนั้นในคืนนั้นเราก็นอนห้องเพื่อนอัด4ไปอีกคืนหนึ่ง จบวัน

18.04.06

ตื่นเข้ามาพร้อมกับวันใหม่ย้ายไปห้องใหม่ เปลี่ยนใส่ชุดพิธีการแล้วไปร่วมพิธีเปิดเทอมของทางABKที่สถานีสากะ หวังว่าตั้งแต่วันนี้จะไม่เจอเรื่องแย ๆ ขอให้เริ่มต้นชีวิตเรียนซัมเมอร์ที่ญี่ปุ่นอย่างสบายใจและมีความสุขกับเพื่อนๆคนอื่นได้สักที พอจบพิธีพวกเราก็กลับหอไปเปลี่ยนชุดแล้วออกไปเที่ยวหาราจูกับชิบูยา พอกลับมาที่หอ ก็เช็คห้องเรียนว่าได้เรียนห้องไหนด ผมได้คลาสA7 ได้เรียนภาคเช้าอยู่คนเดียวในเพื่อนTNIที่มาทั้งหมด

สรุปไวดอารีชีวิตหลังเปิดเรียน

ตอนแรกทีรู้ว่าได้เรียนเข้าคนเดียวผมก็รู้สึกประหม่ากลัวว่าจะไม่มีเพื่อน ต้องตื่นเข้ามากินข้าวคนเดียว เรียนเสร็จเพื่อนก็ไปเรียนเราก็กว้างบายอยู่คนเดียวไม่มีเพื่อนไปเที่ยวกลางคืนเราก็นอนก่อนใครเพราะต้องตื่นเข้าคนเดียวเพื่อนก็อยู่ด้วยกันถึงดึกได้ วันแรกผมเหงามากลงมากินข้าวเช้าในชั้นใต้ดินขณะที่ไฟโรงอาหารยังไม่เปิด ผมนั่งกินข้าวเช้าโดยอาศัยแสงไฟจากตู้ขายน้ำอัตโนมัติ ตอนนั้นทั้งโรงอาหารมีผมอยู่คนเดียว กินข้าวเสร็จผมขึ้นห้องไปเอากระเป๋าไปเรียน รุมเมทก็ยังไม่ตื่น ผมเดินไปเรียนคนเดียวถึงห้องเรียนแล้วในวันแรกรู้สึกกลัวมาก ไม่รู้จะไปคุยกับใครดี แต่พอมานวันแรกไปก็เริ่มสนิทกัน ทางABKมีการละลายพฤติกรรมขณะสอนไปในตัวที่ดี การเรียนการสอนดี กิจกรรมดี ทำให้ทุกคนสนิทกันได้เร็ว จนผมสนิทกับเพื่อนในคลาสเกือบทุกคน ก็มีไปเที่ยวด้วยกันบ้าง ไปกินซาบูด้วยกันบ่อยมากด้วย นั่งทำการบ้านนั่งอ่านหนังสือด้วยกัน พอวันจะกลับก็มีเลี้ยงอำลากัน 2เดือนเวลาผ่านไปไว้มาก ไวดจนผมใจหาย เหมือนวันก่อนรุ่นพี่เฟิ่งแนะนำหอ เหมือนวันก่อนเฟิ่งย้ายห้องเฟิ่งจัดการน้องแมลงสาบกัน มานั่งนึกถึงแล้วคิดถึงมาก ๆ ไม่อยากจากเพื่อนๆที่นั่น

อยากเรียนด้วยกันจนจบ แต่ท้ายสุดเราก็ต้องแยกจาก วันสุดท้ายอยู่กับเพื่อนจนวินาที
สุดท้ายจริงๆ แล้วก็ขึ้นรถบัสกลับบ้านบีน

นายกรวิชญ์ ต่อเติมตระกูล สาขา BJ ปี 1